

lificerede, behøvede de blot at slaae Stempleet i alle dem, som stode over ham, for at faae ham til at staae i Spidsen, og det vilde ikke være saa u hørt; det er, som sagt, aldeles stemmende med den Maade, hvorpaa mange Sogneforstandersfaber gaae frem ved Skolelæxervalgene. Derfor maa jeg holde paa Indskrænkningen til 3; thi saa kan Bestemmelsen ikke bruges til at fæppe alle de andre Ansøgere for at faae den frem, som man specielt ønsker, og det ved blot bestemt at erklære sig imod disse Mænd, som man dog ikke har Andet imod, end at det var Mænd, som, Alt vel overveiet, vare mere verdige end den Mand, man af en eller anden Grund kunde ønske. Jeg kan derimod vel forstaae, at der kan være enkelte Personer blandt Ansøgerne, som man kan have noget Bestemt imod. Jeg vil ikke finde noget Betænkeligt ved at give en saadan Begrænsning, som er foreslaaet; men jeg troer, at naar man ikke begrænsfer det til 3, vil det ofte kunne bruges til en Fremtvinding af en bestemt enkelt Person, som man har kastet Øinene paa. Saaledes som Høyringsretten har udviklet sig med Hensyn til Katecheter, udøver den en overordentlig gavnlig Indflydelse paa Embedets Besættelse og paa Indstillingen fra Communen. Det udøver en gavnlig Indflydelse paa Embedets Besættelse; thi det giver Ministeriet Kraft til ikke at tage et saa stort Hensyn til Ancienniteten, som det ellers gjør, og paa den anden Side, hvis vedkommende Communalbestyrelse eller Skoledirection af en eller anden Grund kaster partiske Øine paa en enkelt Person, ved den godt, at det kan ikke faae nogen videre Indflydelse paa Embedets Besættelse. Det, der er foreslaaet i § 21, er ikke opstillet som noget Uforsøgt, men som noget Prøvet ved Erfaring, og jeg siger, at det vil støtte Ministeriet i dets alvorlige Bestræbelser, og Dnsker om paa bedste Maade at faae Embederne besatte, uden at give Anledning til de mange Ulemper, som ikke kunne nægtes at være forbundne med Statsembedernes Besættelse. Jeg tilstaaer, at Tilføielsen, som er foreslaaet af den ærede Forslagsstiller, ikke ret passer ind i Systemet. Det er et Dødsmærke, der kan sættes paa nogle Ansøgere; Menighedsraadet udøver en tredobbelt Indflydelse. Det kan enten anbefale eller fragaade

eller bestemt erklære sig imod. Dette Sidste forlanges ikke motiveret, det er saaledes ganske forskjelligt fra at fragaade. At erklære sig bestemt imod Noget er en Dødsdom, men at fragaade lader et Saab blive tilbage. Men begrænset altsaa til de 3, kan jeg endnu gaae ind derpaa, ikke just med megen Fornøielse, ikke som en Forbedring, men uden det kan jeg ikke vel gaae ind derpaa. Jeg vilde ønske, at de ærede Forslagsstillere vilde tage deres Underændringsforslag til mit Underændringsforslag tilbage. Iøvrigt maa jeg bemærke, at der indkommer mange Ansøgninger, men 100 kommer der dog ikke, 50 kunne vi nok engang imellem have. Den ærede Forslagsstiller har ikke rigtig forstaaet, hvorfor man modsatte sig hans Forslag. Grunden hertil er følgende. Det er ikke ganske rigtig, som den ærede Ordfører bemærkede, at Bønnen beroer paa privat Overenskomst mellem Præsten og Capellanen; nei, Ministeriet vil vide det, og naar det synes, at det er for Lidt, der hvides Capellanen, siger det, at han skal have Mere, fordi det er af Vigtighed for hans Stilling, at han faaer en bestemt og passende Løn. Det er fra Arilds Tid, at Ministeriet blander sig heri; men det, hvorfor det vil være vanskeligt at følge Udvalget med Hensyn til Forslaget om Capellanen, er, at i Reglen er der kun Een, som søger et Capellani. Saaledes som det er ordnet, træder Præsten i Underhandling med en eller anden bestemt Mand, men det bliver ikke opslaaet vacant. Det forekommer mig, at naar Forholdet er saaledes, saa vil det være rigtig, om man indskrænkede sig til, at Menighedsraadet bliver hørt. Det vil jeg være tilbøielig til at ansee som en Forbedring; thi det er unægteligt, at forskjellige Hensyn kunne gjøre sig gjældende, og det har stor Betydning for Menigheden, hvem den faaer. Man kunde indvende: Slaa Embedet op og behandl Ansøgningerne paa samme Maade som andre. Ja, men det er det Besynderlige derved, at disse Stillinger ikke ere meget søgte. Det hændes ikke sjelden, at en Præst har overordentlig stor Vanskelighed ved at faae en Capellan og ofte paa Grund af, at han ingen kan faae, bliver nødt til at søge om Entledigelse. Selv om man ombannede dette Forhold og opflog disse Bestillinger vacante,